

KAPITALISMI JA NAISTEN TYÖ

Nykyisen kapitalistisen yhteiskunnan uumenissa piilee runsaasti sellaista kurjuutta ja sortoa, mikä ei heti pistä silmään. Hajallaan elävät pikkuporvarien, käsityöläisten, työmiesten, virkailijain, pikku virkamiesten perheet kärsivät kauheata puutetta, *parhaimpinakin* aikoina ne hädin tuskin jaksavat hankkia elatuksensa. Monet miljoonat naiset viettävät (tai oikeastaan kärsivät) tällaisissa perheissä „kotiorjattarien” elämää pyrkien ruokkimaan ja vaatettamaan perheensä rovoilla, jokapäiväisten epätoivoisten ponnistusten hinnalla, ja „säästämällä” kaikessa — lukuun ottamatta omaa työtään.

Näistä naisista pääoma värvää mieluummin kotityöntekijöitä, jotka ovat hirveän alhaisesta palkasta valmiit „tienaamaan lisää” leipärahaa itselleen ja perheelleen. Näistä naisista kaikkien maiden kapitalistit ottavat itselleen (niin kuin orjanomistajat muinaisuudessa ja maaorjuuttaja-tilanherrat keskiaikana) mielin määrin vuode-tovereita mitä „kohtuullisimmasta” hinnasta. Eikä mikään „siveellinen suuttumus” (joka on 99 tapauksessa sadasta teeskenneltyä) prostituution johdosta mahda mitään tälle naisen ruumiin myynnille: niin kauan kuin on palkka-orjuutta, kiertämättä säilyy myös prostituutio. Kaikkien sorrettujen ja riistettyjen luokkien on ihmisyhteiskuntien historiassa ollut aina pakko (siinäähän se niiden riisto juuri onkin) antaa sortajille ensinnäkin oma maksamaton työnsä ja toiseksi omat naisensa „herroille” vuode-tovereiksi.

Orjuus, maaorjuus ja kapitalismi ovat tässä suhteessa samanlaisia. Vain riiston *muoto* muuttuu; riisto jää.

Pariisissa, „maailman pääkaupungissa”, sivistyksen keskuksessa, on nykyään avattu „riistettyjen kotityöntekijättärien” tuotteiden *näyttely*.

Jokaisessa näyttelyesineessä nähdään pieni kortti, jossa on osoitettu, kuinka paljon kotityöntekijä saa sen valmistamisesta ja paljonko hän voi valmistaa päivässä ja tunnissa.

Ja mikä on tulos? *Yhdenkään* tavaran valmistuksessa kotityöntekijä *ei pysty* ansaitsemaan enempää kuin $1\frac{1}{4}$ frangia, s.o. 50 kopeekkaa. Ja valtaosa töistä tuottaa vielä paljon pienemmän ansion. Ottakaamme esimerkiksi lampunvarjostimet. Maksu on 4 kopeekkaa tusinalta. Tai paperipussit — 15 kopeekkaa tuhannesta, ansio tekee *kuusi* kopeekkaa tunnissa. Tahi pienet nauhoilla y.m.s. varustetut leikkikalut — $2\frac{1}{2}$ kopeekkaa tunnissa. Tai kukkatyöt — *kaksi kolme* kopeekkaa tunnissa. Taikka naisten ja miesten alusvaatteet — *kahdesta* kuuteen kopeekkaan tunnissa. Ja niin edelleen loppumattomiin.

Meidänkin työväenyhdistystemme ja ammattiliittojemme pitäisi järjestää tällainen „näyttely”. Se ei tuottaisi valtavia voittoja, joita porvariston järjestämät näyttelyt tuottavat. Naisten proletaarisen puutteenalaisuuden ja kurjuuden näyttely tuottaa toisenlaista hyötyä: se auttaa palkkатыöläisiä ja palkkaorjattaria käsittämään oman asemansa, luomaan silmäyksen omaan „elämäänsä”, harkitsemaan niitä edellytyksiä, jotka auttavat vapautumaan tästä ikuisesta puutteen, kurjuuden ja prostituution sorrosta ja kaikenlaisesta omistamattomien pilkkaamisesta.

„Pravda” № 102,
toukokuun 5 pñä 1913

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstin mukaan